

Chương 18

Lệ ngồi bành chọe trong chiếc ghế bành của văn phòng giám đốc vũ trường Thiên Thanh. Nàng không thích bị lọt thỏm trong chiếc ghế vĩ đại sở hữu trước kia của tên Vũ Đóa, chủ cũ vũ trường Thiên Thanh. Nhưng Lệ chưa có thời giờ thay đổi vật dụng trong căn phòng, việc đó nàng sẽ làm sau. Chuyện cần nhất nàng sẽ giải quyết ngay tối thứ sáu này, khi ca sĩ Hoàng Vân như thường lệ đến hát tại đây. Lệ chờ đợi giây phút này, nàng nhắm nháp như người đang thưởng thức món ăn ngon, thềm thườn từ bấy lâu nay, khi nàng sẽ khoái trá nhìn thấy vẻ luống cuống ngạc nhiên của Vân nhìn ra Lệ đang ngồi trong chiếc ghế giám đốc. Vì Vân không hề biết vũ trường Thiên Thanh đã đổi chủ! Và Lệ chính là người chủ mới của Vân!

Sau buổi họp giữa ba người Tuyền, Quang và Tài, Tuyền đã về nhà nói với Lệ:

- Em không cần phải làm việc gì nữa. Mình đã kiếm đủ tiền rồi!

Chàng kể cho Lệ nghe hết về số tiền đầu tư của nhóm Đỗ Gia Thủ, bây giờ đã về tay của ba người và phần của hai vợ chồng sẽ lên đến 35 triệu Mỹ Kim. Làm việc thêm để làm chi nữa, khi chỉ cần bỏ tiền vào ngân hàng mua CD hay mua Treasury bonds, stocks loại an toàn nhất, cũng có tiền lời cả triệu Mỹ Kim mỗi năm để tiêu xài không động vào vốn!

Nhưng Lệ không đồng ý:

- Không làm việc gì làm sao chịu nổi được? Anh có muốn nghỉ anh cứ đóng cửa văn phòng trên Los Angeles để khỏi đi lại vất vả. Em vẫn giữ văn phòng dưới Orange County này. Em không thể ăn không ngồi rồi, đi du lịch suốt năm suốt tháng được.

Lệ nói xong thềm hồi ngay. Nàng không muốn Tuyền về ở hẳn dưới Quận Cam, làm việc mỗi ngày trong cùng văn phòng với nàng. Chuyện ngoại tình của nàng sẽ gặp nhiều trở ngại hơn khi có Tuyền kè kè bên cạnh! Lệ nói chữa:

- Nhưng anh cũng không thể đóng cửa văn phòng trên Los ngay được. Còn bao nhiêu chuyện đang làm dở. Cứ từ từ rồi tính. Với lại

không nên để người khác để ý, tại sao đóng cửa một văn phòng, làm việc ít đi mà có nhiều tiền như vậy! Anh thấy đúng không?

Tuyền gật đầu. Lệ lúc nào cũng tính xa. Nàng nói đúng. Chuyện có một tài sản lớn như thế không thể để lộ liễu cho người khác dòm ngó, để ý dị nghị được. Cần khéo léo hơn! Tuyền tự nhủ thâm như thế!

- Em nói cũng phải. Chuyện đóng cửa văn phòng trên Los sẽ tính sau. Anh muốn thêm người làm việc để mình đi du lịch Âu Châu cho khỏe. Đi về rồi hẵng hay.

Lệ hơi nhăn mặt. Nàng không hào hứng gì việc đi chơi Âu Châu lần thứ năm hay thứ sáu này. Toàn đi xem những lâu đài, bảo tàng viện, ngấy lên đến tận cổ. Sang Paris mãi còn thích thú gì! Mấy tên bồi Pháp toàn những đứa hỗn láo, tài xế taxi chỉ toàn bọn Ả Rập, đi đường chỉ sợ dẫm phân chó! Tuyền thích đi để có dịp nói tiếng Tây, có gì hay đâu mà luyện tiếng thứ tiếng lạ hậu đó! Lệ lắc đầu:

- Anh muốn đi thì đi một mình! Em ngại đi máy bay cả ngày trời mệt lắm!

Tuyền cụt hứng. Nhưng biết tính Lệ chàng không dám nài kéo. Có lẽ chàng phải đi chơi một mình vậy! Nhưng thế cũng hay. Quang vẫn bảo chàng cù lần! Đi Âu Châu bao nhiêu lần rồi mà chưa có lần nào trả thù dân tộc! Lần này phải trả thù cho tận tình mới được. Pháp đã đành nhưng Anh, Đức, Ý...không dính líu gì đến Việt Nam, chàng cũng phải tiện thể trả thù luôn! Già rồi mà tiền nhiều quá, không tiêu để làm gì!

Sau khi đưa Tuyền ra phi trường đi chuyến du lịch Âu Châu một tháng, Lệ về văn phòng và gọi ngay cho Vũ Đóa, chủ nhân vũ trường Thiên Thanh. Nàng nghe tiếng tên này nhưng chưa gặp bao giờ. Chỉ biết hẳn nổi tiếng lưu manh, thuộc loại khó chơi. Nhưng có tên đàn ông nào ở Quận Cam này ra làm ăn mà không phải là phường lưu manh, chuyên gạt gẫm người khác? Nàng thềm nghĩ như thế và mím

cười. Có người nào đàn hoàng trên cõi đời này không nhỉ?

Đầu dây bên kia có tiếng Vũ Đóa, giọng đầy xác xược:

- Ai đó? Muốn cái gì?

Lệ trả lời:

- Tôi là Lệ. Muốn nói chuyện với anh về vũ trường Thiên Thanh.

Giọng Đóa thay đổi hẳn. Ở đây ai chẳng biết đến Lệ. Nhất là đàn ông. Hóa sung sướng thốt lên như người bắt được vàng:

- Ô! Chị Lệ! Nghe tiếng chị lâu lắm rồi. Tôi có thể làm gì cho chị đây?

Đóa cười đều giả. Tự nhiên được Lệ gọi đến. Không lẽ Lệ nghe tiếng hẳn đẹp trai! Đóa đưa tay lên vuốt tóc. Chắc mình đẹp trai thật!

Lệ trả lời:

- Tôi muốn mua lại vũ trường Thiên Thanh của anh. Giá bao nhiêu cũng được! Tôi muốn mọi chuyện xong xuôi trước ngày cuối tuần này. Lúc nào tôi đến gặp anh được?

Đóa sững sờ. Đề nghị của Lệ quá đột ngột. Nhất là câu nói của Lệ, giá bao nhiêu cũng được. Đóa không hiểu nổi. Lệ là người làm ăn, đầu tư có tiếng ở Quận Cam. Ai đi hỏi mua mà nói giá bao nhiêu cũng trả? Có điều gì uẩn khúc hẳn phải coi chừng không? Mà vũ trường Thiên Thanh đang bị thêm hai vũ trường khác mới mở cạnh tranh quá nặng, chính Đóa đang tìm cách sang lại. Hẳn phải đòi giá bao nhiêu đây? Bao nhiêu câu hỏi tiếp tục quay cuồng trong đầu óc, Đóa trả lời:

- Mời chị đến đây chiều nay. Chị biết chỗ rồi phải không?

Lệ nói như người ra lệnh:

- Tôi biết! Chiều nay đúng 4 giờ tôi sẽ đến. Anh sửa soạn sẵn các giấy tờ cho tôi xem luôn.

Đóa mời Lệ vào văn phòng. Hẳn xun xoe, xoa tay vào nhau, miệng cười dĩ thỏa:

- Chào chị Lệ! Chị đẹp quá! Ngưỡng mộ chị lâu lắm rồi, bây giờ mới được gặp!

Lệ cười lại. Nghe Đóa bẻm mếp, dù biết là nịnh bợ nhưng có ai là đàn bà mà không thích thú khi được khen đẹp! Đóa trông cũng được.

Không đẹp trai lắm nhưng cũng có đáng. Có thể nàng sẽ cho hắn một dịp may sau này. Nhưng bây giờ phải giải quyết chuyện làm ăn này trước. Lệ vào đề ngay:

- Tôi muốn lấy lại vũ trường Thiên Thanh của anh như tôi đã nói sáng nay. Anh định giá bao nhiêu?

Đóa nuốt nước bọt. Mắt hắn sáng rực, mũi phập phồng. Mùi hương thoảng nhẹ từ người Lệ làm hắn ngây ngất. Được đàn bà đẹp đến chơi nhà, lại mang tiền đến cho, còn gì bằng nữa bây giờ. Đóa hỏi lại:

- Chị định mua thật à! Vũ trường này bây giờ đông khách lắm. Tôi không muốn bán nhưng được chị hỏi đến là điều vạn hạnh cho tôi. Chị cho ba trăm ngàn được không?

Hắn sang lại vũ trường Thiên Thanh một năm trước đây có đúng một trăm ngàn. Mấy tháng nay bị lỗ, hắn đang sợ phải dẹp vì không ai chịu vào. Phong trào nhảy đầm dạo này xẹp nhiều. Giới trẻ thích đi club Mỹ, giới già thích nhảy trước kia càng ngày càng già, chỉ ở nhà xem TV không chịu đi nhảy đầm như trước!

Lệ gật đầu ngay, không thêm trả giá. Nàng biết Đóa đòi nhiều. Nhưng Lệ đã quyết định rồi. Và lại vài trăm ngàn ăn thua gì so với số tiền nàng và Tuyển đang có! Lệ rút chi phiếu ra ký ngay:

- Đây tôi viết cho anh năm chục ngàn trước. Ngày mai anh lại vào phòng tôi để làm giấy tờ sang tên, tôi sẽ viết nốt phần còn lại.

Lệ trao cho Đóa tấm ngân phiếu. Nàng dặn tiếp:

- Anh dọn ra trước ngày thứ sáu cho tôi. Tôi muốn khai trương ngay cuối tuần này!